

8. tanulmány

Sátán legyőzött ellenség

Február 16., szombat délután

Ünnepélyes események előtt állunk, és szeretném felszólítani az embereket, hogy ébredjenek föl közönyükből, és készüljenek a nagy napra... Ne dobjuk el épp most bizodalmunkat, hanem erős, az eddigieknél sokkal erősebb hitre tegyünk szert. Az Úr mindeddig megsegített, és mindvégig mellettünk lesz. Szemléljük azon emlékoszlopokat, amelyek mindarra emlékeztetnek, amit Ő tett értünk, hogy vigaszt nyújtson és megszabadítson a pusztító ellenség kezéből. Szeretnénk az emlékeztünkben megőrizni minden könnyet, amit az Úr törölt le szemünkről, minden enyhített fájdalmat, minden eltávolított nyugtalanságot, elűzött félelmet, betöltött szükségletet, és minden alkalmat, amikor irgalommal fordult hozzánk, és így, vándorutunkra emlékezve meg kell erősödnünk az előttünk álló időre nézve.

Nem láthatjuk előre a közelgő küzdelem új nehézségeit, viszont nézzünk a múltra, de ugyanakkor a jövőre is, hogy elmondhassuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12). „Élteden át tartson erőd” (5Móz 33:25). A próba nem haladja meg a kapott erő mértékét. – *This Day With God*, 58. o.

A Kálvária szégyent és haláltusát hozó keresztyén túl Jézus előretökintett az utolsó nagy napra, mikor a gonosz hatalmak fejedelmét utoléri pusztulása azon a földön, amelyet oly régóta rongált lázadásával. Jézus látta a gonosz munkájának végét: Isten békéjét, amint betölti a mennyet és földet.

Ettől fogva Krisztus követőinek legyőzött ellenségként kellett Sátánra tekinteniük. A kereszten Jézus elnyerte értük a győzelmet – azt a győzelmet, melyről azt szeretné, ha sajátjuknak fogadnák el. „Ímé

– mondotta – adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

Minden töredelmes lélek védelme a Szentlélek mindenható ereje. Krisztus nem engedi az ellenség hatalmába kerülni a bűnbánattal és hittel hozzá folyamodókat. A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, veszteség, lehetetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk Általa, Aki megerősít. Amikor jönnek a próbák és kísértések, ne várd, hogy úrrá leszel minden nehézségen, hanem tekints Jézusra, segítődre. – *Jézus élete*, 490. o.

Aki igazán hisz Krisztusban, a mennyei természet részesévé válik, és olyan erőt kap, amit minden kísértésben felhasználhat. Nem esik kísértésbe és nem is válik az ellenség prédájává. A megpróbáltatás idején az ígéretekre hivatkozik, és elkerüli a romlottságot, ami a kívánságok által van a világban. – *Az én életem ma*, 274. o.

Február 17., vasárnap – Az asszony és a sárkány

Sátán – miután az embert bűnre csábította – a földet sajátjának tekintette, és a világ fejedelmének tartotta magát. Mivel öszüléinket önmagához hasonlóvá tette, úgy gondolta, hogy itt felállíthatja birodalmát. Kijelentette, hogy az ember választotta őt urává. Irányítása alatt tartotta az embereket, így uralkodott a földön. Krisztus azért jött, hogy Sátánnak ezt az állítását megcáfolja...

Amióta elhangzott a kijelentés a kígyóhoz az Édenben: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között és az ő magva között” (1Móz 3:15), Sátán tudta, hogy nincs korlátlan hatalma a világ felett... Feszülten figyelte az Ádám és fiai által bemutatott áldozatokat. A föld és az ég közötti kapcsolat jelképét ismerte fel ezekben a ceremóniákban. Elhárította, hogy ezt a kapcsolatot megzavarja. Hamis színben tüntette fel Istent, és félremagyarázta a Megváltóra mutató szertartásokat... Sátán gonosz szenvedélyeket szított az emberben, hogy megerősítse hatalmát felette. Amikor Isten írásba adta Igéjét, Sátán tanulmányozta a Megváltó eljöveteléről szóló próféciaikat. Nemzedékről nemzedékre azon munkál-

kodott, hogy vakká tegye az embereket e jövődölések iránt, és visszaszutasítsák Krisztust, amikor megjelenik. – *Jézus élete*, 114–115. o.

Aki győzni akar, feltétlenül igénybe kell vennie, latba kell vetnie lényének minden erejét. Térdre borulva kell könyörögnünk Isten előtt a tőle származó erőért. Krisztus eljött, hogy példaképünk legyen, és tudomásunkra adja, hogy mi is az isteni természet részesei lehetünk. Hogyan? Ha elmenekülünk a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Az ősellenség nem aratott győzelmet Krisztuson. Nem helyezte lábát a Megváltó lelkére. Nem érintette a fejét, bár mardosta a sarkát. Krisztus a példája által nyilvánvalóvá tette, hogy az ember feddhetetlen maradhat. Hatalommal rendelkezhet, hogy ellene tudjon állni a gonosznak. Olyan hatalommal, melyen sem föld, sem halál, sem pokol erőt nem vehet; olyan hatalommal, mely abba a helyzetbe állítja őket, ahol győzni tudnak, amint Krisztus győzedelmeskedett. Az istenség és az emberi egyesülhet bennük. – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1082. o.

Az angyalok minden időben ugyanígy Krisztus hűséges követői mellett álltak. A gonosz hatalmas szövetségeseivel felsorakozik mindenki ellen, aki győzni akar, ám Krisztus bepillantást enged az általunk nem látható dolgokba: a menny seregei táborot járnak az Istent szeretők körül, hogy megszabadítsák őket. Sohasem tudhatjuk meg, milyen látható és láthatatlan veszélyektől óvott meg az angyalok közbelépése, míg az örökkévalóság fényében meg nem látjuk Isten gondviselését. Akkor majd megtudjuk, hogy az egész mennyei család figyelme az itteni, földi családra irányult, és Isten trónjának küldöttei kísérték lépteinket nap mint nap. – *Jézus élete*, 240. o.

Február 18., hétfő – Sátán levettetett a földre

Az Isten törvényével szembeni ellenszegülés a mennyben, az oltalmazó kerubban, Luciferben fogant meg. Elhatározta, hogy első akar lenni a mennyei tanácsban, és egyenlő lesz Istennel. A fennhatósága alatt álló angyalokban kezdte el lázadó munkáját, elégedetlenséget szítva

közöttük. Olyan ravaszul járt el, hogy nagyon sok angyalt a maga oldalára állított anélkül, hogy teljes mértékben fény derült volna indítékaira. Még a hűséges angyalok sem ismerték fel teljes egészében a jellemét, és nem látták végig, hová vezet ténykedése. Amikor Sátánnak sikerült nagyon sok angyalt maga mellé állítania, Isten elé tárta az ügyet, mintha az angyalok követelnék, hogy ő foglalja el Krisztus helyét.

A gonoszság tovább folyt, mígnem a hűtlenség tényleges lázadáshoz vezetett. Háború tört ki a mennyben, és Sátán a híveivel együtt levettetett a földre. Sátán elsőbbségért harcolt, de elvesztette a küzdelmet. Isten többé nem bízhatott rá tisztséget és fenséget, ezért mindezekről, valamint a mennyei kormányzásban való részvételtől is megfosztotta őt. – *Review and Herald*, 1909. január 28.

Isten el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit olyan könnyen, amilyen könnyen egy kavicsot tudunk a földre dobni. Ő azonban nem tette ezt. A lázadást nem erőszakkal akarta leverni. A kényszerítő hatalmat csak a Sátán uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül uralma. Isten tekintélye a jóságon, az irgalmon és a szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az Ő akaratát. Isten uralkodása erkölcsös uralkodás, az igazság és a szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 759. o.

Sátán Krisztus személyes ellensége. Ő a kezdeményezője és vezetője minden lázadásnak mennyen és földön. Dűhe egyre növekedik – nem is képzeljük, milyen hatalmas. Ha szemünk megnyílhatna, hogy lássuk a gonosz angyalok tevékenységét azok körül, akik nem állnak résen, és biztonságban érzik magukat, kevésbé lennének nyugodtak. Minden pillanatban gonosz angyalok járnak nyomunkban. Senki sem csodálkozik, amikor gonosz emberek Sátán sugallatait követik. De amíg gondolataink őrizetlenül csapongnak, mit sem tartva láthatatlan ügynökeiktől, azok új területeket szállnak meg, és jeleket, csodákat tesznek előttünk. Készen állunk-e ellenük szegülni Isten szavával – mert ez az egyetlen hathatós fegyver? ...

Készen állunk-e az előttünk levő próbákra, mikor Sátán hazug csodái leplezetlenebbül lépnek a színre? Sokakat csapdába ejt és fogságba

hurcol. Ha eltérnek Isten világos rendeleteitől és parancsolataitól, ha hisznek a meséknek, sokan egyenetlik maguk előtt az utat, hogy bevegék e hamis csodákat. Most valamennyien törekedjünk felfegyverkezni a küzdelemre, amelyben rövidesen részt kell vennünk. Az Isten szavába vetett hit, az Ige kutatása imádkozó szívvel és gyakorlatba átültetése lesz Sátán hatalma ellen a pajzsunk, és Krisztus, az Ő vére áztat győzővé tesz minket. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 302. o.

Február 19., kedd – Háború a földön

A VI. században a pogányság helyet adott a pápaságnak. Az egész egyház fejének Róma püspökét nyilvánították. A pápaság fölöttébb megerősödött. Hatalmi székhelyét a császári fővárosba tette. A sárkány a fenevadnak „ad az ő erejét... és az ő királyi székét, és nagy hatalmát” (Jel 13:2). Ekkor kezdődött el a Dániel és a Jelenések prófécijában megjövendölt 1260 éves pápai elnyomás (Dn 7:25; Jel 13:5–7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket, és elfogadják a pápai szertartásokat és vallásgyakorlatot, vagy elsorvadnak a földalatti börtönökben, vagy meghalnak a kínpadon, a máglyán vagy a hóhér bárdja alatt... Hevesebb üldözés szakadt rá a hűségesekre, mint bármikor azelőtt, és a világ hatalmas harcmezővé vált. Krisztus egyháza évszázadokig az elszigeteltségben és az ismeretlenség homályában talált menedéket. A próféta ezt mondja: „Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.” (Jel 12:6) – *A nagy küzdelem*, 54. o.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és Krisztussal való közösségük! A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus mondta: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak” (Jn 14:21). Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével felvidítja a szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá:

„A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.” „Bízzatok, én meggyőztem a világot!” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak!” (Jn 16:33; Ésa 41:10) – *Az apostolok története*, 85. o.

Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Krisztus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júdás 24). Azért, mikor Krisztus megadta érkezése jeleit, ezt mondta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28)

Krisztus azonban nem jelentette ki eljövetele napját és óráját. Világosan megmondta tanítványainak: „Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.” (Mt 24:36) Ha megadta volna a pontos időt, akkor vajon miért buzdította éberségre a tanítványait... Az ember Fia második eljövetelének pontos ideje Isten titka. – *Jézus élete*, 632. o.

Február 20., szerda – Harc a maradék ellen

„A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat.” Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. „A szombat tehát Isten imádásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napnak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni.” (J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, 27. f.) Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

Közeleg az idő, amikor Isten népe üldözéssel szembesül a hetedik nap megszentelése miatt... Az időket és a törvényt megváltoztatni, valamint Isten népét mindig is üldözni akaró bűn embere olyan rendeletek kiadatását sürgeti, amelyek a hét első napjának tisztelőiben tartására kényszerítik az embereket. Isten népének azonban határozottan kell megállnia Ura mellett.

Senki se engedjen a kísértésnek, és ne veszítse el Isten törvénye iránti buzgalmát, ragaszkodását a megvetés miatt, amellyel szembesül, mivel épp ezen oknál fogva kell teljes szívvel, lélekkel és hangosan könyörögnünk: „Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet.” (Zsolt 119:126) Ezért tehát az általánossá váló megvetésben én nem leszek árulóvá akkor, amikor hűségemmel magát Istent magasztalhatom és dicsőíthetem. – *The Faith I Live By*, 291. o.

Arra intünk benneteket, hogy foglaljatok állást az Úr oldalán, és Isten királyságának polgáraiént teljesítsétek a részeteiket. Ismerjétek el az ajándékot, amelyet az Úr az Ő népe vezetésére helyezett a gyülekezetbe a földi történelem záró szakaszában. Isten egyházában kezdettől fogva jelen volt a prófétaág ajándéka, hogy a tanács, a nevelés és a dorgálás hangját hallassa.

A harmadik angyal üzenetének végső napjaihoz érkeztünk, amikor Sátán fokozott erővel kezd munkálkodni, mert tudja, hogy kevés ideje van...

Az ellenség mesteri törekvéseket tett népünknek a bizonyágtételekbe vetett hite megingatására. Amikor ezek a hamisságok a sorainkba jönnek, némelyek a Bibliára hivatkozva igyekeznek alátámasztani azokat, és ezzel kicsavarják annak mondanivalóját...

Sátán pontosan ezt akarja. Akik ily módon járultak hozzá ahhoz, hogy az emberek ne figyelmezzenek a Szentlélek bizonyágtételeinek feddéseire és figyelmeztetéseire, meg fogják látni, hogy mindennemű hazugságok áradata fog erőre kapni. A Szentírást hívják majd bizonyágsággul, s közben Sátán csalásai mindenféle formában érvényre jutnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 83. o.

Február 21., csütörtök – Sátán végidei stratégiája

Sátán már a mennyben is vádaskodott. Az ember bukása óta ezt csinálja a földön is. A föld történelme vége felé pedig hatványozottan vádaskodik. Látja, hogy kevés az ideje, ezért még buzgóbban végzi csaló és romboló munkáját. Dühösen nézi azt a népet, amely ha gyenge és bűnös is, tiszteli Jahve törvényét. Sátán nem akarja, hogy engedelmeskedjenek Istennek. Örömet leli gyarlóságaikban, és minden egyes léleknek csapdát állít, hogy törbe csalja, és elszakítsa Istentől. Vádat és kifogást emel Isten ellen, és mindazok ellen, akik igyekeznek Isten akaratát irgalommal és szeretettel, részvétellel és megbocsátással teljesíteni a földön.

Sátán gyűlölete újra meg újra fellángol, amikor Isten megmutatja hatalmát népe érdekében. Amikor Isten értük cselekszik, Sátán angyalaival együtt újult erővel igyekszik Isten népét megrontani. Mindenkire féltékeny, aki igénybe veszi Krisztus erejét. Az embereket bűnre csábítja. Ha terve sikerül, a felelősséget rájuk hárítja. Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre, gyengeségükre, meggondolatlanságukra, hálátlanságukra és megszenyvedett szívükre, amellyel szégyent hoztak Megváltójukra. Mindezt azért hangoztatja, hogy megindokolja, miért van joga az elpusztításukhoz. A helyzetük reménytelenségével, a szennyük lemoshatatlanságával próbálja megrémíteni őket. Azt reméli, hogy ezzel kiöli hitüket, és kísértéseinek engedve hűtlenek lesznek Istenhez. – *Krisztus példázatai*, 167–168. o.

Megmutatták nekem, hogy bukása után Sátán nem lett hanyag és felületes, sőt inkább tanult az esetből. Még ravaszabb lett. Terveit még inkább a vallásosság palástjával álcázza, hogy rejtve maradjanak szándékai. Kísértő hatalma tízszer nagyobb, mint az apostoli időkben volt. Ereje növekedett, és addig fog növekedni, míg el nem vétetik tőle. Dűhe és gyűlölete még hevesebb, amint közeledünk a végidőhöz.

Isten tudja, hogyan dolgozik Sátán, és elküldi angyalait, hogy vigyázzanak gyermekeire, óvják meg őket az Ördög hatalmától. A harc azonban folyamatos Isten angyalai és az Ördög angyalai között. Isten angyalai mennyei fegyverzetet öltöttek magukra, s habár halálos ellenség vette körül őket, semmitől sem félnek, mivel szeretett Teremtőjük akaratát cselekszik. Még a legsötétebb zugokat is felkeresik, hogy Sátán

csapdjából kimenthessék Isten gyermekeit, és jelenlétük visszavonulásra készíti a gonosz angyalokat. Ám amikor a gonosz erők vereséget szenvednek, rettenetes átkokat szórnak Isten igazságára és angyalaira. – *Spiritual Gifts*, 2. kötet, 277. o.

Február 22., péntek

„Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoytatsz: ez az Úr szolgálának öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ésa 54:17)

A nagy hitehagyás egyre inkább terjed és erősödik... és ez addig lesz így, amíg az Úr le nem ereszkedik hangos kiáltások közepette az égből. Álljunk meg szilárdan hitünk kezdeti elvei mellett, és megerősödött hittel haladjunk előre. Tántoríthatatlanul őrizzük meg azt a hitet, amit a Szentlélek igazolt az életünkben tapasztalatunk kezdeti eseményeitől kezdődően. Most sokkal szélesebben és mélyebben, komolyabban és eltökéltebben kell hinnünk a Szentlélek vezetésében. Ha kezdetben a Szentlélek hatalmának élő bizonyítékaira volt szükség az igazság igazolása érdekében, az idő múltával az összes bizonyítékra szükségünk lesz, mivel most lelkek távolodnak el a hittől, és gonosz lelkek, démonok tanításaira hallgatnak. A hitnek nem szabad lankadnia.

Ha valaha szükség volt a Szentlélek erejére a beszédünkben, az imánkban és minden tervezett munkánkban, akkor az az idő most van. Ne álljunk meg az első tapasztalat után, hanem ugyanazt az üzenetet még inkább megerősítve, kiszélesítve vigyük el az embereknek. Továbbra is törekedjünk megismerni az Urat, mivel tudnunk kell, hogy Ő meg fog jelenni, mint a hajnal. Lelkünknek a minden erő Forrásától származó erőre van szüksége. A múlt tapasztalatai erősíthetnek meg bennünket és kapcsolhatnak szorosán az igazság lényeges pontjaihoz, amelyek heted-napi adventista azonosságunkat jelentik.

Az utóbbi ötven évben hitalapelveink közül egyetlen egy sem vesztett ragyogásából, miközben nagy és csodálatos bizonyítékok igazolódtak 1844-ben, majd később is. A lankadó lelkeket meg kell erősíteni, és az Igével életre kelteni... Egyetlen szó sem változott meg. Amiről a Szentlélek a nagy csalódásunk között mint igazságról tett bizonyoságot,

a későbbiek során az képezte az igazság szilárd alapját. Az igazság oszlopai napfényre kerültek, és elfogadtuk azokat az alapelveket, amelyek azzá tették, amik vagyunk – hetednapig adventistákká, Isten parancsolatainak és Jézus hitének megőrzőivé.

Vajon nem égett a tanítványok szíve a vágytól, amikor Krisztus beszélt hozzájuk, és megnyitotta előttük a Szentírást? Hát nem tárta elénk is Jézus a Szentírást, és nem nyilatkoztatott ki olyan dolgokat, amelyek a világ teremtése óta rejtve voltak? – *The Upward Look*, 352. o.

További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Sátán csapdái” című fejezet.